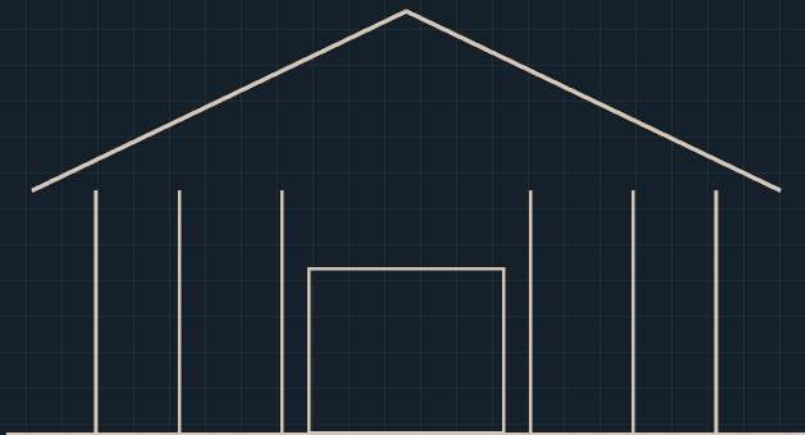

ความลับบนลายผ้า

เมื่อผีเข้ามาซ่อนความจริงที่ยังไม่ตาย

× × × × × × × × × × × ×

ปรัศวภาควิไลม

ความลับบนสายฟ้า

นิยายสืบสวน

ปรัศวภาควิไลม

หน้าลิขสิทธิ์

ชื่อเรื่อง: ความลับบนลายผ้า

ผู้เขียน: ปรศวภาควิไลม

ประเภท: นิยายสืบสวน

ฉบับจัดพิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2569

© 2569 ปรศวภาควิไลม

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์

ห้ามคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง จัดเก็บในระบบสืบค้น ส่งต่อ หรือเผยแพร่ส่วน
หนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ ไม่ว่าในรูปแบบหรือวิธีการใด โดยไม่ได้รับ
อนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของลิขสิทธิ์ ยกเว้นการอ้างอิงข้อความ
สั้นเพื่อการวิจารณ์หรือการศึกษาโดยระบุแหล่งที่มา

หนังสือเล่มนี้เป็นงานวรรณกรรม ตัวละคร สถานที่ องค์กร และเหตุการณ์เป็น
เรื่องสมมติ ความคล้ายคลึงกับบุคคลหรือเหตุการณ์จริงเป็นเพียงความบังเอิญ

สารบัญ

บทที่ 1 — ฝึเต็มที่ไมยอมกลืนหาย	1
บทที่ 2 — คนที่รู้เร็วกว่าควร	6
บทที่ 3 — บ้านที่ถูกลืม	10
บทที่ 4 — ไหมที่จำมือคน	13
บทที่ 5 — รอยขาดที่ต้งใจทิ้งไว้	16
บทที่ 6 — ตุ๊กตาแขนสั้น	19
บทที่ 7 — ระฆังในโกดัง	22
บทที่ 8 — บ้านสีคราม	25
บทที่ 9 — ลายทั้งยี่สิบสาม	28
บทที่ 10 — ผ้าห่มของพิกุล	31
บทที่ 11 — คนไร่ชื่อ	34
บทที่ 12 — ผู้รักษาคนสุดท้าย	38
บทที่ 13 — สิ่งี่ป็นเย็บไม่ได้	42
บทที่ 14 — ลายที่มองเห็นเมื่อพลิกกลับ	46

ผีเข้มนึงอาจเล็กเกินกว่าจะสะตุตตา
แต่ความจริงทั้งผืนอาจเริ่มต้นจากตรงนั้น

บทที่ 1 — ฝึเต็มที่ไมยอมกลืนหาย

เสียงกรรไกรตัดด้ายดั่ง *ฉับ* ในป่าวันพุธ ขณะที่ฝนตื้นฤดูไล่เคาะ
กระจกเรือนแถวเก่าริมคลองเป็นจังหวะ

ขวัญตาวางกรรไกรลงข้างหมอนเข็มรูปมะเขือเทศ เธอไม่ชอบตัดด้าย
ขณะใจลอย เพราะปลายกรรไกรเล็กกว่าความประมาทเสมอ แต่วันนี้สมาชิก
ชมรม “ด้ายเงิน” คุยกันดั่งจนคนใจแข็งแคไหนก็คงเปลือง

“ถ้าคุณนายเพ็ญแขขายบ้านจริง ฉันจะซื้อจักรเย็บผ้าเขา” ละไมประกาศ
พลางกัดด้ายทั้งที่ขวัญตาห้ามมาเจ็ดปี “จักรเยอรมัน รุ่นเก่า เทียบที่พื้น
สะท้อนถึงปากซอย”

“พื้นบ้านเธอผุอยู่แล้ว อย่าโทษจักร” ประไพตอบโดยไม่เงยหน้าจากผ้า
ลูกไม้

เสียงหัวเราะกลบเสียงฝน ก่อนประตูไม้จะเปิดผาง ลมชื้นพัดกระดิ่งเหนือ
บานประตูตั้งระรัว

รสสุคนธ์ สมาชิกใหม่วัยห้าสิบปลายๆ ยืนกอดท่อกระดาดสีน้ำตาลไว้แนบ
อก แขนของเธอมีเม็ดฝนเกาะจนมองตาไม่เห็น

“ช่วยดูอะไรให้หน่อยได้ไหมคะ”